

Sir Georg Solti 1986?-ban ismertem meg, amikor abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy Sir Georgtól személyesen vehettem át azt az ösztöndíjat, amelynek segítségével részt vehettem a Tanglewoodi Fesztivál Fellowship programjában. Ez a lehetőség akkor páratlan volt, hiszen Magyarország akkor még mint politikailag, mint gazdaságilag el volt szigetelve a „nyugati” országoktól. Solti segítségével nélkül biztosan nem tanulhattam volna Leonard Bersteinnel és Seiji Osawával.

Később több Solti produkció próbáin is részt vehettem a mester engedélyével Budapesten, Bécsben, Londonban és Koppenhágában. Leírhatatlan mindaz, amit tőle megtanulhattam. Csodáltam precizitását, energiáját, a koncentrációt, ami belőle áradt, és ami a zenekarra is azonnal áterjedt. Lenyűgözött az alázat, amellyel a szerzőket szolgálta.

Solti 1938?-ban távozott Magyarországról a fasizmus elől menekülve, miután elvezényelte a Magyar Állami Operaházban, ahol korábban korrepetitorként dolgozott, Mozart Figaró házassága című operáját. A háború után szeretett volna a budapesti Operaházba visszatérni, de hidegen és könyörtelenül elutasították azzal, hogy nincs rá szükség. -Senki nem próféta a saját hazájában-. Bár lehet, hogy nemzetközi karrierjét ennek az elutasításnak köszönhette, a mesterben ez a túsze mégis örökre megmaradt. A vasfüggöny után többször visszatért Magyarországra, külföldi és hazai együtteseket vezényelve, majd hamvait is hazahozták, hogy Budapesten Bartók Béla sírja mellett temessék el, az Operaházzal sohasem rendeződhetett a kapcsolata.

Büszkén gondolok rá, hogy mint a Magyar Állami Operaház főzeneigazgatója 2002-ben kezdeményezhettem, hogy az operaház aulájában emléktáblát helyezzenek el Sir Georg Solti emlékére, hogy így legalább jelképesen keblére ölelje az intézmény és Magyarország a Maestrót, aki rengeteget tett a magyar zene legnagyobbjainak, Liszt, Bartók és Kodály műveinek megismertetésére világszerte.